

Zarzut trzeci. Naruszenie powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem skarżącej wyroki wydane przez Sąd i Trybunał w przedmiocie poprzedniej pomocy objęte są powagą rzeczy osądzonej co do faktu, że pomoc nie ułatwia eksportu, lecz ponoszenie kosztów wejścia na rynki trzecie, oraz co do faktu, że same ogólne odwołania do zasad dotyczących pomocy państwa wpływającej bezpośrednio na rynek wewnętrzny nie wystarczają do uzasadnienia decyzji mającej za przedmiot pomoc wpływająca bezpośrednio na rynek trzeci, do tego o nieznaczonej wielkości. Tymczasem w swej nowej decyzji Komisja nie uwzględniła powagi rzeczy osądzonej, opierając się jedynie na tych zasadach.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasady kontrydiktoryjności i art. 20 rozporządzenia 659/99/WE. Nieprzeprowadzenie dochodzenia. W tej kwestii skarżąca wyjaśnia, że nowa decyzja została wydana w oparciu o kryterium oceny w postaci badania uniwersyteckiego z 2009 r. dotyczącego spółki otrzymującej pomoc, które nie zostało przekazane przez Komisję zainteresowanym stronom, ani z nimi przedyskutowane, przed wydaniem tej decyzji.

Zarzut piąty. Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE, art. 1 ust. 1 lit. d) i art. 2 rozporządzenia WE nr 1998/2006. Naruszenie powagi rzeczy osądzonej. Charakter kontrydiktoryjny. Republika Włoska uważa, że sporna pomoc objęta jest zakresem rozporządzenia 1998/2006 dotyczącego pomocy de minimis, jako wynosząca mniej niż 200 000 EUR w okresie trzech lat. Dlatego właśnie nie stanowi ona pomocy państwa, a zatem nie musi być notyfikowana. Powyższe rozporządzenie znajdowało zastosowanie, ponieważ okoliczność, że nie chodziło o pomoc dla eksportu objęta była powagą rzeczy osądzonej.

Zarzut szósty. Naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) i e) TFUE oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 70/2001. W każdym razie, była to pomoc zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) i e) TFUE, jako przeznaczona na ułatwienie działalności międzynarodowej przedsiębiorstwom wspólnotowym. Decyzja nie uwzględniła tego aspektu.

Zarzut siódmy. Naruszenie art. 14 rozporządzenia 659/99/WE i zasady proporcjonalności. W każdym razie kwota pomocy objęta żądaniem zwrotu jest nadmierna: rzeczywista pomoc stanowi różnicę pomiędzy stopami referencyjnymi w dniach zwrotu poszczególnych rat, a stopami obniżonymi, a nie różnicę pomiędzy stopami referencyjnymi obowiązującymi w dniu (znacznie wcześniejszym) przyznania finansowania według obniżonych stóp.

Ponadto Republika Włoska podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/99 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2010 r. — Microban International i Microban (Europe) przeciwko Komisji

(Sprawa T-262/10)

(2010/C 221/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Microban International Ltd. (Huntersville, Stany Zjednoczone) i Microban (Europe) Ltd. (Heath Hayes, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. S. Rydelski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/169 z dnia 19 marca 2010 r. dotyczącej niewłączenia 2,4,4'-trichloro-2'-hydroksydifenyloeteru do unijnego wykazu dodatków, które mogą być używane do wytwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi na mocy dyrektywy 2002/72/WE (Dz.U. 2010, L 75, s. 25); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2010/169 z dnia 19 marca 2010 r. dotyczącej niewłączenia 2,4,4'-trichloro-2'-hydroksydifenyloeteru do unijnego wykazu dodatków, które mogą być używane do wytwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi na mocy dyrektywy 2002/72/WE (¹) (Dz.U. 2010, L 75, s. 25), notyfikowanej jako dokument C(2010) 1613.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z procedurą wydawania zezwoleń przewidzianą w rozporządzeniu ⁽²⁾, gdyż nie istnieje wystarczająca podstawa prawna do jej wydania.

Po drugie podnosi, że decyzja wydana przez stronę pozwaną w przedmiocie niewłączenia kwestionowanego produktu do unijnego wykazu dodatków bez podejmowania decyzji określającej stopień ryzyka, wyłącznie na podstawie okoliczności wycofania pierwotnego wniosku o wydanie zezwolenia, narusza procedurę udzielania zezwoleń w odniesieniu do kwestionowanego produktu.

Po trzecie pozwana naruszyła uzasadnione oczekiwania strony skarżącej, gdyż nie zapewniła jej możliwości zastąpienia nowym wnioskiem pierwotnego wniosku dotyczącego kwestionowanego produktu.

Wreszcie postępowanie, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji naruszało ogólne zasady prawa UE, takie jak zasady dobrej administracji, przejrzystości i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2002/72/WE z dnia 6 sierpnia 2002 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (Dz.U. L 220, s. 18)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338, s. 4)

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-263/10)

(2010/C 221/83)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: Nuria Díaz Abad, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2010 r. zawieszającej wnioski o płatności okresowe złożone przez Hiszpanię w dniu 17 grudnia 2009 r. ze względów wymienionych w pkt I uzasadnienia wniosku;
- orzeczenie o zasadności żądania zapłaty przez Komisję Europejską odsetek za zwłokę w rzeczywistej zapłacie wnioskowanych płatności okresowych niesłusznie zatrzymanych, oraz
- obciążenie pozwanej Instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji o wstrzymaniu określonych płatności określonych we wniosku o płatności okresowe złożonym przez Hiszpanię w dniu 17 grudnia 2009 r. Ów wniosek o płatności okresowe w łącznej wysokości 2 717 227,26 EUR odpowiada Programowi operacyjnemu pomocy wspólnotowej z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach celu konkurencyjności i zatrudnienie dla Wspólnoty Autonomicznej Balearów (CCI 2007ES052PO005).

Na poparcie swych roszczeń skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie art. 91 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 1083/2006 ⁽¹⁾ Rady z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności, w zakresie w jakim Komisja bez przedstawienia sprawozdania krajowego lub wspólnotowego podmiotu przeprowadzającego audyt, który wykazałby istnienie znacznych wad funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli, przy czym brak było takich wad, przystąpiła poprzez zaskarżoną decyzję do wstrzymania wypłaty określonych wnioskowanych przez Hiszpanię płatności okresowych;
- Naruszenie zaakceptowanych przez Komisję strategii kontroli, w zakresie, w jakim Komisja przystąpiła do wstrzymania wypłat ww. płatności okresowych, przyjmując że brak audytu systemów stanowi znaczne opóźnienie w wykonaniu strategii, podczas gdy owe strategię umożliwiały Królestwu Hiszpanii przedstawienie audytu systemów do 30 czerwca 2010 r.;
- Naruszenie zasady pewności prawa w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wymaga, aby Królestwo Hiszpanii przeprowadziło audyt wcześniej niż to wynika z kalendarza uzgodnionego z samą Komisją, z którego to względu wymóg ten nie był przewidywalny dla hiszpańskich organów;